

YOUR LOGO

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Besmegeniškas fanatizmas, arba „tu priklausai pedofilų klanui“

Štai visai neseniai judėjimas „Už teisingumą“ išplatino savo judėjimo gaires. Necituosiu ir nesigilinsiu į visą tą pompastiką, kurią galite rasti kone kiekvienos partijos rinkiminės kampanijos aprašyme, tačiau judėjimo atstovai, trumpai tariant, klausia,

ką (ir kaip) padaryti, kad Lietuva lyg feniksas prisikeltų iš pelenų? Yra ten visokių grandioziųjų frazių apie Lietuvos moralinių pamatų, pasitikėjimo valstybe atstatymą ir panašiai. Ilgai galvodamas, ką konkrečiau iš tiesų būtų galima nuveikti mūsų valstybėje, kad gyvenimas pasikeistų, gi prisimčiau pagrindinę Lietuvos problemą – žmones. Minios fenomenas. Pagrindinė priežastis dėl ko jokie judėjimai „už teisingumą“, bažnyčios ir dorybingiausios teisėsaugos neišspręs mūsų visuomenės problemų slypi kolektyvinėje sąmonėje. Mūsų visuomenę valdo ne individualus mąstymas, o ideologijos. Ir visos ideologijos kaip taisyklė kovoja už „didesnį gėrį“. Bet po visa šita „gėrio“ kauke slepiasi ne kas kitas, kaip žmogaus silpnumas, negalėjimas būti vienam su savimi, nepasitenkinimas ir savęs paties nemeilė. Todėl žmogus tiesiog išsirenka kažkokį tai traktatą (paprastai net nežinodamas viso konteksto) ir akiai aiškina, koks jis tobulas. Atitinkamai, kai toks silpnavaivis žmogus išgirsta priešingą nuomonę – jam privalu save sureikšminti, padaryti iš savęs didvyrį. Juk kur kas narsiau skamba žmogus, kuris kovoja su „Kedvenckų klanu“ arba „pedofilijos klanu“ nei žmogus, kuris tiesiog turi kažkokią nuomonę? Tas pats ir su ideologijom. Štai, jei esi tarkim nacionalistas, tai de facto laikysi bet koki liberalumą – priešiu. Ir nėra skirtumo konkrečiai situacijai. Tiesiog pats žodis „liberalas“ taps keiksmažodžiu. Jei esi kitoje barikadų pusėje – priešingai: tautininkas, nacionalistas – Tu taps keiksmažodžiu. Bet esmė slypi visai ne ideologijoje – greičiau norė save priskirti kažkokiai grupei. Tada iškart susirandi daug draugų, kurie mąsto (nemažto?) panašiai ir visi kolektyviai juodinat visus kitus kitaminčius, aiškinat vienas kitam, kokie protingi ir įžvalgūs esat ir „kaip čia viskas aišku“. Ir vat atsiranda tokių kvailėlių kaip aš, kuriems niekas neaišku. Ką norėčiau padaryti vardan ateities jaunimo? Mums verkiat reikia kurti kritiškai mąstančią visuomenę, kad tokios anomalijos išnyktų. Ir nors nežinau, ką padaryti šiandien, bet turiu pasiūlymą dėl ateities. Pirmia, jokių tikybos pamokų negali būti. Vaikai negali būti „mokomi“ tikėti ar netikėti. Jie užaugs. Išmoks klausyti „kodėl“. Tada jie patys pasirinks. Ir ką jie bepasirinktų – bus vienodai teisūs. Būtent klausimas „kodėl?“ yra esminis. Mane pakrikštijo, kai dar kalbėt nemokėjau. Jau tada buvau krikščionis. Galiu užtikrinti, apie Dievą tada negalvojau. Daug aktualiau už Dievą man buvo mano čiulptukas. Ir į joki Dievą jau nebūčiau iškeitęs. Būčiau gimęs kur nors Irane – istorija būtų identiška, tik čiulptukas man būtų svarbesnis ne už Šv. Trejybę, o už Alachą. Negalima ugdyti žmonių principu „tiesiog taip yra – Tu privalai taip daryti“. Žmogus neprivalo būti vergas. Jis turi teisę ieškoti atsakymų, kad ir visą gyvenimą, jei prireiks. Jam reikia suteikti ne tik teisę, bet ir galimybes rinktis. Gražinkit etikos pamoką vaikams. Šitoje keistoje visuomenėje pradeda rastiis požiūris (ir kaip taisyklė, kiek išgelbėtojų Lietuva beturėtų – niekam tai nerūpi), kad maišyti oponentą su žemėmis yra normalu. Dar blogiau, racionalumas ir logika liko užribyje – visur vien emocijos. Ir žurnalistas tas bus teisingesnis, kurio balso tonas įtaigesnis, kuris dažniau kartoja tokias bereikšmes frazes kaip „neginčijami faktai“, „akivaizdi realybė“ ir kaip taisyklė – kuris vartos kuo didesnę pompastiką, mėgindamas sutrypti savo pasirinktą objektą. Net mūsų tautos moterys – mūsų motinos baigia išprotėt, po visų šitų Garliavos skandalų mačiau apščiui ginčų tarp jų, kuri yra „tikresnė“ motina. Kas čia per absurdas? Galiausiai, grįžtant prie mūsų ateities kartų, vaikai skundžiasi, kad krūvis mokyklose per didelis. Akademinėje visuomenėje visiškas fiasko – štai Šiaulių universitete atsirado Chironantijos disciplina. Kur pasaulyje girdėta, kad universitete galėtum mokytis būrimo iš delno? Kas toliau? Geriau tokius dalykus pakeiskime disciplina, kuri vaikus dar mokykloje supažindintų su visuomene, politika, buitimi. Išmokyti vaikus susimokėti komunalinius mokesčius internetu, sužinoti, kuo skiriasi skirtingų instancijų teismai ir kada į kurį reikia kreiptis, kuo skiriasi skirtingos ekonominės santvarkos, kas galų gale yra ta pilietinė visuomenė ir kaip jie gali padėti savo seneliams gauti didesnę pensiją. Mums trūksta to. Mūsų žmonėms akivaizdžiai trūksta deducinių ir analitinių gebėjimų, kuriuos jie nevaržomi kompensuoja emociniais proveržiais ir keiksmiais. Jokių „teisingų“ nacionalizmų, socializmų, kapitalizmų ir visokių kitokių idiotizmų. Tiesiog vertinti ir analizuoti situaciją. Jiems nereikia įpiršti „tiesos“. Atverkit vaikams galimybes – jie patys suras teisingiausią tiesą iš visų. Vaiko protas yra įstabus dalykas. Be kita ko, toks vaikas, užaugęs, mažų mažiausiai supras, kas ta visuomenė. Viskas tęstis taip, kaip yra dabar, negali. Nes tokiais tempais visi laukiniaiis čiabuviai pavirsim. Žemiau absurdo ribos. Kas mane paskatino imtis šitos beletristikos. Nežinau, kaip tikslingiau suformuluoti šitą fanatiškumo problemą. Ji atrodo tokia mizeriška, kad net sunku suprasti, kaip toks fenomenas apskritai gali egzistuoti visuomenėje, kuri tituluojama viena labiausiai išsilavinusių. Kai man suaugę žmonės pradeda įrodinėti, kad VSD tarnybos trina jų komentarus ar nuotraukas „Facebooke“, pradeda aiškinti apie pasaulinį homoseksualų sąmokslą, per kurį visas pasaulis bus paverstas tokiais, mėgina įrodyti, kad jų komentaras po šitu straipsniu turi kažkokios didelės svarbos nacionaliniam saugumui – patikėkit, net juoktis darosi sunku. Negaliu ir gailėtis. Iš vis bandau suprasti, iš kur tokios kalbos? Ir iš kur tokia drąsa demonstruoti savo visišką neišprusimą? Juk neverta ginčytis su žmogeliu, kuris galvą į sieną daužo ir akiai tvirtina, kad kadangi iš Tavęs negirdėjo nė vieno gero žodžio apie Garliavą – tai gryniasias įrodymas, kad Tu es pedofilas. Arba jei žmogus netiki visais šiais energetiniais projektais – tai ar verta garsiai skalambyti, kad jis yra kažkoks tai komunistas? Mat Ad hominem pobūdžio replikos dažniausiai prasideda būtent tada, kai oponento žinios nėra tobulos. Ir tai, kad jis pats nėra tikras dėl to, ką kalba – jį tiesiog siutina. Tada belieka vienas kelias – sumaišyti oponentą su žemėmis ir taip pasijaut už jį geresniu. Mano supratimu, tai yra pats žiauriausias fanatizmo laipsnis. Penas komentatoriams. Mieli komentatoriai (kreipiuosi į tuos, kurie tuoj pat suuodė, kas man „sumokėjo“), atsakingai noriu pareikšti, kad nemėgstu jokių ideologijų – netikiu Dievu, nacionalistai man yra patys juokingiausi žmonės žemėje, remiu konservatorių energetikos projektus, pats ketinu balsuoti už Liberalų Sąjūdį, nes esu liberalių pažiūrų (ne dėl to, kad man patiko liberalumo apibrėžimas ar kažkokia partija, o dėl to, kad mano pažiūros yra artimiausios liberalioms) ir palaikau emigrantus, homoseksualus, šeimą ir nepelningų valstybinių įmonių privatizaciją. Dargi netikiu nė vienu Venckienės žodžiu, nors nežibu ir meile Stankūnaitei, nes esu įsitikinęs, kad visi tie žmonės vieni už kitą nėra geresni. Priedo, kaip bepasibaigtų šitas spektaklis – esu tikras, jog tiesos nė vienas nesužinosim. Taip pat man patinka Europos Sąjunga ir aš neturiu nieko prieš multikultūralizmą. Taigi paskubėkit man ir vienas kitam kibti į atlasus. Juk jūs anonimai, o čia – internetinė erdvė. Galiu būti ir KGB agentas, ir pedofilų klanu statytinis, ir patvorinis, ir leberastas – kas tik norit. Duokit valią fantazijai. Bet jei kažkur giliai giliai savo širdies/proto/sielos (kaip kam patogiau) kertelėj rasit bent lašelį sąžinės ir suprasit, kad pasaulis sukasi ne apie jus ir jus (kaip ir aš) nesat visa žinantys, kad jokių absoliučių tiesų apskritai nėra, tai galbūt bent vienai dienai pakeisit savo bendravimo ypatumus. Juk turime savaite be smurto – gal galime apturėti ir vieną dieną be įžeidimų (mažu patiks ir nuspręsit tą dieną pratešti ilgiau)? Kartais būtų neprošal ne tik kalbėti, bet ir pasiklausyti. Pabaigai, tradiciškai, citata: „Aš turiu savo tiesą, Tu turi savo tiesą, kaip dėl tikrosios tiesos – ji neegzistuoja“. (F. Nyčė) Giedrius Alasevičius Tavo informacijos ir pramogų šaltinis Info.Norim.lt™

Date created: 2012/05/02-